

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **W. C. D.**, zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1535, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2025, č. j. 36 A 15/2025-17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 20. 9. 2025, č. j. KRPS-248375-19/ČJ-2025-010026-ZZC, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem vycestování. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel byl dne 20. 9. 2025 hlídkou Policie ČR kontrolován v areálu vedle čerpací stanice ONO v obci K.. Na výzvu policie předložil již neplatný cestovní doklad. Bylo zjištěno, že stěžovatel je veden v evidenci nežádoucích osob, a to na základě rozhodnutí policejního orgánu ze dne 17. 2. 2025, č. j. KRPA-86898-60/ČJ-2021-000022-SV, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let a stanovena doba 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území schengenského prostoru. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatel prostřednictvím svého zástupce podal odvolání, které bylo odvolacím orgánem zamítnuto a rozhodnutí o správním vyhoštění bylo potvrzeno. Toto rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 5. 6. 2025 doručením odvolacího rozhodnutí stěžovateli zástupci do datové schránky. Povinnost vycestovat však stěžovatel nerespektoval. Současně bylo zjištěno, že cestovní doklad, jímž se stěžovatel hlídce prokázal, je neplatný a též pozměněný na identifikační straně. Stěžovatel byl proto zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

[3] Ze správního spisu dále vyplynulo, že stěžovateli bylo již rozhodnutím policejního orgánu ze dne 18. 12. 2018, č. j. CRP-38753-16/ČJ-2018-931200-SV, uloženo správní vyhoštění na dobu šesti měsíců. Vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí nerespektoval, byl

trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 12. 1. 2021, sp. zn. 3 T 3/2021, odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu dvanácti měsíců.

[4] Při podání vysvětlení podle § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dne 20. 9. 2025 stěžovatel uvedl, že je státním příslušníkem K., kde žije jeho nezletilá dcera. V K. má rovněž dva bratry. Na území ČR žije dle stěžovatelova tvrzení jeho nezletilý syn A. M., jehož matkou je stěžovatelova bývalá přítelkyně, paní H. M. Stěžovatel do ČR přicestoval v roce 2017 a poslední rok pobývá na adrese S. 2, P. , kde sdílí ubytování s dalším státním příslušníkem K., jemuž hradí částku 8 000 Kč měsíčně; vlastníka bytu nezná. Stěžovatel dále uvedl, že z K. vycestoval s cílem dostat se do Francie. V Praze se během cesty setkal s jiným K., který mu poradil, aby v ČR požádal o mezinárodní ochranu. Ta mu však nebyla udělena. Následně mu byla uložena povinnost opustit území EU, kterou nesplnil, v důsledku čehož byl trestně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody. Později mu bylo uloženo správní vyhoštění, proti němuž měl jeho advokát podat odvolání, avšak o výsledku tohoto řízení se stěžovatel nedozvěděl. Stěžovatel nemá platný cestovní doklad, nepožádal o vízum ani o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU. Stěžovatel nemá nahlášenou ani adresu místa pobytu. Na základě rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 17. 2. 2025, č. j. KRPA-86898-60/ČJ-2021-000022-SV, z území ČR nevycestoval, neboť zde má syna A., který je dle jeho tvrzení osobou s poruchou autistického spektra. Matka dítěte nepracuje a stěžovatel jí zasílá přibližně 4 000 až 6 000 Kč měsíčně. Syna stěžovatel neviděl již osm měsíců. Svého neoprávněného pobytu si byl vědom, přesto z území ČR vycestovat nechce. Současně stěžovatel uvedl, že na území ČR ani EU nemá žádné další příbuzné či jiné blízké osoby, závazky, majetek ani jiné vazby. Jeho zdravotní stav je dobrý. Jako důvod nemožnosti vycestování a návratu do K. uvedl především ztrátu kontaktu se synem; dále zmínil, že mu v K. hrozí ovlivnění „černou magií“. Následně však uvedl, že v zemi původu nebyl vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení ani zbaven osobní svobody. V K. je podle něj bezpečno. Prostředky k vycestování stěžovatel nemá. Do K. by se mohl vrátit ke svému bratrovi.

[5] V rozhodnutí o zajištění ze dne 20. 9. 2025, č. j. KRPS-248375-19/ČJ-2025-010026-ZZC, které bylo předmětem soudního přezkoumání v nyní posuzované věci, žalovaná zdůraznila, že ze stěžovatelova jednání je zřejmá jeho snaha setrvat na území ČR co nejdéle, a to i přes vědomí nelegálního pobytu a povinnosti vycestovat. Stěžovatel svou pobytovou situaci nijak neřešil a žalovanou nepřesvědčil o tom, že by byl ochoten vycestovat dobrovolně. Podle žalované stěžovatel naplnil podmínky pro zajištění podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť nevycestoval ani poté, co uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území států schengenského prostoru, jež byla na základě rozhodnutí ze dne 17. 2. 2025, č. j. KRPA-86898-60/ČJ-2021-000022-SV, o jeho správním vyhoštění uvedena také v příslušném záznamu v Schengenském informačním systému. Stěžovatel tuto lhůtu pro vycestování nerespektoval a nadále v ČR setrval bez platného oprávnění k pobytu. Žalovaná dospěla k závěru, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců by nebylo účinné. Stěžovatel nemá nahlášenou adresu bydliště ani místa pobytu, nevlastní na území ČR žádný majetek a k aktuálnímu místu pobytu jej nic neváže, takže neposkytuje záruku, že by se na určené adrese zdržoval. Pokud jde o možnost složení finanční záruky, žalovaná uvedla, že stěžovatel

pokračování

nedisponuje dostatečnými finančními prostředky a sám sdělil, že si je nebude od nikoho půjčovat. Nelze ani očekávat, že by stěžovatel dodržoval povinnost osobně se hlásit policii, ani že by dobrovolně vycestoval. S ohledem na nebezpečí dalšího nerespektování právních předpisů považovala žalovaná využití alternativ k zajištění za zcela neúčelné. Žalovaná dále uzavřela, že realizace vycestování stěžovatele je potenciálně možná, neboť nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že výkon rozhodnutí o správním vyhoštění nebude možné realizovat. Stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o existenci skutečného nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o zajištění je podle žalované přiměřené i z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, neboť ačkoliv stěžovatel tvrdí, že má na území ČR syna, ten není uveden v jeho rodném listě a stěžovatel s ním ani není v pravidelném kontaktu, takže nelze hovořit o existenci vztahu závislosti. Doba zajištění byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění.

[6] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalované o zajištění žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 6. 10. 2025, č. j. 36 A 15/2025-17, zamítl. Krajský soud konstatoval, že žalovaná při posuzování možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování konkrétně vysvětlila, proč je v případě stěžovatele nelze využít. Stěžovatel přitom v žalobě nijak konkrétně nespecifikoval, v čem spatřuje nedostatky tohoto odůvodnění. Obecnou shledal krajský soud rovněž námitku nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí. Ve shodě se žalovanou poukázal na stěžovatelovu lhostejnost k právním předpisům i správním rozhodnutím a uvedl, že obavy z jeho nespolupráce a neplnění zvláštních opatření stěžovatel nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. Tvrzení, že si stěžovatel nebyl vědom výsledku odvolacího řízení ve věci správního vyhoštění, podle krajského soudu nijak nevyvrací závěr žalované, že v jeho případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a že nelze očekávat respektování pravomocně uloženého správního vyhoštění ani dobrovolné vycestování. Za irrelevantní označil krajský soud rovněž tvrzení stěžovatele, že jeho setrvání na území bylo způsobeno absencí platného cestovního dokladu. Žalovaná podle krajského soudu s ohledem na stěžovatelovo dosavadní počínání neměla jinou možnost než přistoupit k jeho zajištění. Krajský soud dále uvedl, že žalovaná se přiměřeně zabývala i otázkou zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele a zohlednila jeho tvrzení o synovi, současně však zdůraznila, že podle dosavadních zjištění na něm syn není nikterak závislý, nežije s ním ve společné domácnosti a stěžovatel jej vídá pouze minimálně. Ve stěžovatelově případě tak krajský soud neshledal okolnosti, které by odůvodňovaly závěr o nepřiměřenosti zajištění. Podle krajského soudu žalovaná neporušila ani základní zásady správního řízení.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, podle níž z dokazování údajně vyplynulo, že stěžovatel nevěděl o nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Důvodem jeho nedostatečné aktivity při řešení pobytové situace měla být skutečnost, že nedisponoval platným cestovním dokladem. Stěžovatel dále uvedl, že měl v úmyslu respektovat uložené povinnosti, a jeho zajištění proto představuje nepřiměřený zásah do osobní svobody. S odkazem na judikaturu stěžovatel zdůraznil, že institut zajištění lze použít pouze tehdy, pokud nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, a poukázal též na zásadu přiměřenosti zásahu do základních práv jednotlivce. Podle stěžovatele došlo v nyní posuzované věci k nezákonné aplikaci institutu zajištění, neboť k takovému opatření je možné přistoupit pouze za výjimečných okolností. Dále

stěžovatel namítá, že krajský soud nevysvětlil, z jakých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění, ani proč nelze sledovaného účelu dosáhnout mírnějšími prostředky. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila, proč přistoupila k zajištění stěžovatele a proč nebylo možné využít mírnější opatření. K jejich uložení podle ní nebylo možné přistoupit pro jejich neúčelnost, neboť stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval, a současně v průběhu správního řízení uvedl, že dobrovolně nevycestuje. Žalovaná dále konstatovala, že v průběhu zajištění byl stěžovateli již vystaven náhradní cestovní doklad. Podle žalované byla rovněž délka stanovené doby zajištění přiměřená.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z hlediska toho, zda kasační stížnost obsahuje dostatečně vymezené přípustné důvody dle § 103 odst. 1 s. ř. s., ji Nejvyšší správní soud shledal na samé hranici projednatelnosti, resp. přípustnosti ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (k tomu viz dále).

[10] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodovala samosoudkyně, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[11] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[13] Úvodem Nejvyšší správní soud poukazuje na nízkou kvalitu kasační stížnosti, která obsahuje převážně obecnou argumentaci představující toliko nepřesné shrnutí judikatorních východisek bez jejich konkrétního vztahu k nyní posuzované věci. Stěžovatel prostřednictvím svého zástupce formuloval kasační námitky velmi obecně a vágně, aniž by jakkoli reagoval na vypořádání jeho žalobní argumentace ze strany krajského soudu. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti. Stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předeštit polemiku se závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud při přezkumu nemůže tuto roli převzít, jeho úkolem není nahrazovat činnost krajského soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského soudu neexistovalo. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s rozhodnutím napadeným kasační stížností (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2021, č. j. 5 Azs 271/2019-30).

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že namísto jeho zajištění mělo být přistoupeno k uložení některého ze zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle stěžovatele žalovaná, potažmo krajský soud dostatečně nevysvětlily svou obavu, že se stěžovatel bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění.

[15] Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí“.

[16] Stěžovatel byl zajištěn v situaci, kdy nejenže nevycestoval z území ČR ve lhůtě původně stanovené k vycestování již v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 18. 12. 2018, č. j. CRP-38753-16/ČJ-2018-931200-SV, ale následně opakovaně nerespektoval ani další pravomocné rozhodnutí ze dne 17. 2. 2025, č. j. KRPA-86898-60/ČJ-2021-000022-SV, jímž mu bylo správní vyhoštění uloženo znovu, přičemž ani ve lhůtě stanovené tímto rozhodnutím území ČR neopustil. Podmínky pro posouzení možných alternativ k jeho zajištění za účelem vycestování byly proto srovnatelné s případy, kdy je dán důvod zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy se situacemi, kdy cizinec již nerespektoval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění a v době v něm stanovené nevycestoval.

[17] K otázce posuzování možnosti uložení některého ze zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců právě za situace, kdy je jinak dán důvod zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, z něhož vycházel i krajský soud. V tomto rozhodnutí rozšířený senát především konstatoval, že ani důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření dle § 123b téhož zákona. Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, je ovšem vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Při úvaze, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je podle rozšířeného senátu třeba odlišovat situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a právě situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území ČR neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prvním případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území ČR na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv v takových případech, kdy je dán důvod zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, bude tedy volba zajištění podle rozšířeného senátu pravidlem, je nutné i zde vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).

[18] Jak již bylo vysvětleno, tyto závěry rozšířeného senátu jsou přenositelné i na nyní posuzovanou věc. Nejvyšší správní soud se tedy i v nynějším případě zabýval otázkou, zda i přesto, že stěžovatel byl zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy z toho důvodu, že nevystoupal ani poté, co uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území států schengenského prostoru, jež byla na základě rozhodnutí ze dne 17. 2. 2025, č. j. KRPA-86898-60/ČJ-2021-000022-SV, o jeho správním vyhoštění uvedena také v příslušném záznamu v Schengenském informačním systému, nebylo na místě použití některé z alternativ k zajištění, tedy uložení některého ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaná i krajský soud tuto otázku posoudily správně, když neshledaly existenci takových výjimečných okolností, za nichž by i přes předchozí (v daném případě opakované) nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění postačovalo k naplnění účelu zajištění uložení některého z alternativních opatření. Žalovaná přitom nevycházela pouze ze skutečnosti, že stěžovatel v minulosti nerespektoval povinnost vycestovat, nýbrž zohlednila další relevantní okolnosti týkající se mj. jeho osobní situace.

[19] Jak již konstatoval krajský soud, stěžovatel v žalobě ani kasační stížnosti nezmiňoval, jaké konkrétní zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců by v jeho případě mělo být využito, a nezmiňuje ani žádné okolnosti, které žalovaná nevzala při zvažování jejich účinnosti dostatečně v potaz. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem zdůrazňuje, že skutečnost, že stěžovatel nevystoupal na základě jemu opakovaně uloženého

pokračování

správního vyhoštění, není možné ospravedlnit tím, že údajně nevěděl o nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 17. 2. 2025, č. j. KRPA-86898-60/ČJ-2021-000022-SV. Stěžovatel nezpochybňuje, že odvolací rozhodnutí v této věci bylo doručeno jeho právnímu zástupci do datové schránky dne 5. 6. 2025. Nejedná se navíc o první rozhodnutí, jímž byla stěžovateli stanovena povinnost vycestovat, kterou stěžovatel nerespektoval. Stejně tak toto opakované nerespektování uložených správních vyhoštění či nedostatečnou aktivitu při řešení pobytové situace nelze zdůvodnit ani tím, že stěžovatel nedisponoval platným cestovním dokladem. Tato skutečnost naopak svědčí spíše o neochotě stěžovatele spolupracovat s příslušnými orgány.

[20] Pokud jde o samotné odůvodnění nevyužití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry žalované i krajského soudu, že z dosavadního jednání stěžovatele je zřejmé, že uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování by nebylo dostatečně účinné, resp. že nebylo možné očekávat jeho dobrovolné vycestování. Žalovaná posoudila možnost uložení jednotlivých zvláštních opatření s ohledem na konkrétní okolnosti věci i osobu stěžovatele a svůj závěr o nemožnosti jejich využití nezaložila pouze na tom, že stěžovatel ve stanovené lhůtě nevycestoval z území schengenského prostoru. Stejně tak i krajský soud svou úvahu, proč ve stěžovatelově případě bylo nezbytné přistoupit k zajištění, odůvodnil dostatečně, přičemž ani v tomto případě stěžovatel konkrétně neuvádí, jaké další relevantní skutečnosti nebyly zohledněny. Stěžovatel nikdy nedisponoval platným pobytovým oprávněním na území ČR, opakovaně mu bylo uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval, a byl v této souvislosti též pravomocně odsouzen za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí. Ani to, že stěžovatel po určitou dobu pobýval na výše uvedené adrese, neposkytuje dostatečnou záruku, že by se na ní skutečně zdržoval či se pravidelně dostavoval k policejnímu orgánu. Ačkoliv stěžovatel tvrdí, že na území ČR žije jeho nezletilý syn, na jehož výživu přispívá, stěžovatel není uveden v jeho rodném listu jako jeho otec, nebydlí s ním ve společné domácnosti a nestýká se s ním pravidelně. Stěžovatel rovněž v průběhu správního ani soudního řízení netvrdil, že by disponoval dostatečnými finančními prostředky k případnému složení finanční záruky.

[21] S ohledem na uvedené skutečnosti tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se netýká otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou, byly řešeny rozdílně, případně vyžadovaly učinit judikurní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[22] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, měla by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložila. Ze spisu

však nevyplývá, že by jí v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. února 2026

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu